

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/124/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8818203278
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8818203278.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlady Simkovej a JUDr. Karola Krochu v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zast.: JUDr. Ján Šoltés, advokát, Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 37 927 795, proti žalovanému: K. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX/XXX, C. I., štátny občan Slovenskej republiky, o zaplatenie 2.386,16 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 7Csp/136/2018-90 zo dňa 25.07.2019 takto

rozhodol:

P r i p ú š ť a späťvzatie žaloby čo do sumy 101,40 Eur s prísl., v tejto časti z r u š u - j e rozsudok súdu 1.inštancie a konanie z a s t a v u j e .

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej časti t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie o zaplatenie nad sumu 1.876,96 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.386,16 Eur od 02.02.2016 do 09.10.2018, zo sumy 2.286,16 Eur od 10.10.2018 do 09.11.2018, zo sumy 2.181,16 Eur od 10.11.2018 do 12.04.2019, zo sumy 2.079,76 Eur od 13.04.2019 do 14.05.2019, zo sumy 1.978,36 Eur od 15.05.2019 do 11.06.2019, zo sumy 1.876,96 Eur od 12.06.2019 do zaplatenia zastavil. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol a napokon vyslovil, že žalovanému sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie ust. § 1 ods.2, § 2 písm.a/ a b/, § 9 ods.2, § 11 ods.11 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, ust. § 53 ods.1, 2, 3 a 5, § 54 ods.1, 2, § 517 ods.1 a 2 a ust. § 657 a § 658 ods.1 Občianskeho zákonníka a napokon ust. § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že nepochybne zmluva uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

4. Zároveň súd uviedol, že nakoľko žalobca zobral žalobu v časti o zaplatenie sumy 509,20 Eur spolu s prislúchajúcim úrokom späť, a žiadal, aby žalovaný bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.876,96 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.386,16 Eur od

02.02.2016 do 09.10.2018, zo sumy 2.286,16 Eur od 10.10.2018 do 9.11.2018, zo sumy 2.181,16 Eur od 10.11.2018 do 12.04.2019, zo sumy 2.079,76 Eur od 13.04.2019 do 14.05.2019, zo sumy 1.978,36 Eur od 15.05.2019 do 11.06.2019, zo sumy 1.876,96 Eur od 12.06.2019 do zaplattenia, súd konanie nad zaplattenie tejto sumy zastavil.

5. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli dňa 14.05.2014 zmluvu o pôžičke, na základe ktorej sa pôvodný žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému pôžičku vo výške 5.000,- Eur a ktorú sa žalovaný zaviazal splatiť v 60 mesačných splátkach po 155,94 Eur, pri celkových nákladoch spotrebiteľa vo výške 4.356,40 Eur, pri úrokovej sadzbe 32 % ročne, RPMN vo výške 32 % a priemernej hodnote RPMN vo výške 20,54 %. Termín konečnej splatnosti je v zmluve uvedený ako 05/2019. Tieto skutočnosti neboli ani zo strany žalovaného popreté. Na úver uhradil žalovaný do podania žaloby sumu 5.091,- Eur a po podaní žaloby sumu 509,20 Eur. Súd však považoval niektoré ustanovenia za sporné, čím sa zaoberal nižšie.

6. Súd prvej inštancie sa v prvom rade zaoberal výškou dohodnutého úroku z úveru, ktorého výška v danom prípade predstavovala 32 % ročne. Z internetovej stránky NBS súd preveroval úrokové miery podobného úveru v bankách a zistil, že pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou od 1 do 5 rokov v máji 2014 činil úrok 12,67 % p.a. Z toho je zrejmé, že ročná sadzba úroku dohodnutého medzi účastníkmi v danom prípade viac ako dvojnásobne prevyšuje mieru úrokov poskytovaných v tomto období bankami.

7. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009). Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Zároveň súd prvej inštancie konštatoval, že zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi bol obsiahnutý i v zákone č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. V danom prípade teda ide o neprimerané vysoké úroky, ktoré boli dojednané v rozpore s dobrými mravmi, preto je s poukazom na ust. § 39 Občianskeho zákonníka zmluva o úvere v časti odplaty neplatným právnym úkonom. V tejto súvislosti poukázal súd prvej inštancie na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 21Cdo/1484/2004, z ktorého vyplýva, že pre civilnoprávnu úžeru je právny úkon absolútne neplatný pre rozpor s dobrými mravmi. Uvedené vyplýva aj z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 25.09.2013 sp.zn. 3Co/151/2013. Zároveň citoval aj z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/114/2014 zo dňa 05.11.2014 a sp.zn. 7Co/220/2014 zo dňa 27.11.2014. z ktorých vyplýva, že výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Prevýšenie úrokov o 100 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami je netolerovateľné za žiadnych okolností. Súd prvej inštancie preto považoval dohodu o výške úrokov za absolútne neplatnú (§ 41 Občianskeho zákonníka).

8. Zároveň súd prvej inštancie konštatoval, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalobca mal podľa zmluvy poskytnúť žalovanému úver v sume 5.000,- Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať za podmienok dohodnutých v zmluve. Na poskytnutý úver uhradil do podania žaloby sumu 5.091,- Eur a po podaní žaloby sumu 509,20 Eur, čo vyplýva z dôkazov predložených žalobcom a navyše aj sumu 101,40 Eur, čo vyplýva z poštového poukazu predloženého žalovaným na pojednávaní. Spolu sumu 5701,60 Eur. Pi súčasnom vyslovení, že predmetný úver je potrebné považovať za bez úročný a bez poplatkov, teda na istine úveru žalovaný už nie je povinný uhradiť žiadne finančné prostriedky. Súd preto uplatnený nárok žalobcu považoval za nedôvodný a žalobu v prevyšujúcej časti istiny a úrokoch po čiastočnom zastavení konania, zamietol.

9. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 251, § 255 ods. 1 a 2 a ust. § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.).

10. Konštatoval, že o nároku o náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 252 ods. 2 C.s.p. v spojení s čl. 17 C.s.p. Žalovaný bol v konaní úspešnejší a patrila by mu čiastočná náhrada trov konania, avšak z dôvodu princípu hospodárnosti, ako aj postupu súdu bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu vychádzal súd prvej inštancie aj s poukazom na čl. 4 C.s.p., kde je uvedená analógia iuris

na to, že žalovaný si náhradu trov neuplatnil, zo spisu mu žiadne trovy nevyplynuli, a preto súd rozhodol už v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

11. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca a to voči druhému výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a voči tretiemu výroku o trovách konania. Zároveň zobral žalobu späť čo do sumy 101,40 Eur s príslušenstvom a v tejto časti žiadal konanie zastaviť. Vo zvyšku navrhol, aby odvolací súd na základe ust. § 388 C.s.p. rozsudok zmenil tak, že zaviazá žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.775,56 Eur, zo sumy 2.386,16 Eur od 02.02.2016 do 09.10.2018, zo sumy 2.286,16 Eur od 10.10.2018 do 09.11.2018, zo sumy 2.181,16 Eur od 10.11.2018 do 12.04.2019, zo sumy 2.079,76 Eur od 13.04.2019 do 14.05.2019, zo sumy 1.978,36 Eur od 15.05.2019 do 11.06.2019, zo sumy 1.876,96 Eur od 12.06.2019 do 23.07.2019, a napokon zo sumy 1.775,56 Eur od 24.07.2019 do zaplata, to všetko formou splátok vo výške 101,40 Eur mesačne splatných k 20.dňu v mesiaci, počnúc prvou splátkou splatnou 20.dňa v mesiaci nasledujúceho po mesiaci, v ktorom rozhodnutie vo veci samej nadobudne právoplatnosť, pod následkom straty výhody splátok v prípade nezaplata čo i len jednej splátky riadne a včas. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania a náhradu trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie rozhodol v tomto spore v rozpore so zásadou kontradiktórnosti konania a ust. § 282 C.s.p. Žalobu v prevyšujúcej časti zamietol z dôvodu bezúročnosti úveru, pričom pri rozhodovaní neprihliadol na uznávací prejav žalovaného na pojednávaní a návrh žalobcu na rozhodnutie sporu rozsudkom pre uznanie nároku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je správne. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie na pojednávaní dňa 25.07.2019 uplatnený nárok uznal ako to vyplýva z ods. 8 odôvodnenia rozsudku, keď uviedol, že so žalobou súhlasí. Požiadavka určitosť uznávacieho prejavu je v zmysle judikatúry splnená aj bez výslovného použitia výrazu uznanie dlhu, ak je z okolností prípadu nepochybné, že išlo o uznávací prejav (R 25/1993). V procesnom práve, v ktorom sa uplatňuje princíp prejavenej vôle sporových strán je podľa čl. 11 ods. 1 C.s.p. rozhodujúci obsah a nie forma právneho úkonu. V podaní zo dňa 17.07.2019 žalobca navrhol rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku podľa ust. § 282 C.s.p. pre prípad uznania nároku žalovaným. Nakoľko boli splnené zákonné podmienky pre rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku, súd prvej inštancie mal a bol povinný na základe uznávacieho prejavu žalovaného o tomto spore rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku podľa ust. § 282 C.s.p. tak, ako žalobca navrhol bez toho, aby vyhodnocoval skutkový stav, predložené dôkazy a bez toho, aby vykonával právne posúdenie skutkového stavu z hľadiska hmotného práva, pretože takýto postup súdu prvej inštancie bol v rozpore s podstatou rozhodovania na základe uznania nároku podľa § 282 C.s.p. K účinkom procesného úkonu uznania nároku podrobne odkázal žalobca na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Obo/38/2009 zo dňa 25.03.2010. Nakoľko žalovaný zaplatil na žalovanú pohľadávku sumu 101,40 Eur dňa 23.07.2019, v časti o zaplata sumy 101,40 Eur s prísluškajúcim úrokom z omeškania zobral žalobca žalobu späť a navrhol odvolaciemu súdu v tejto časti konanie zastaviť.

12. Odvolanie žalobcu bolo zaslané na vyjadrenie žalovanému. Zo strany žalovaného vyjadrenie predložené nebolo.

13. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. C.s.p., zaoberal sa aj späťvzatím žaloby žalobcom v časti čo do sumy 101,40 Eur s prísluškajúcim s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 07.05.2020 a zistil, že odvolanie žalobcu v napadnutej časti nie je dôvodné a čo do späťvzatia žaloby čo do sumy 101,40 Eur s prísluškajúcim je potrebné späťvzatie žaloby pripustiť.

14. Tak ako uviedol odvolací súd vyššie, žalobca vo svojom odvolaní zobral žalobu čo do sumy 101,40 Eur s prísluškajúcim z dôvodu, že uvedenú sumu zaplatil žalovaný až dňa 23.07.2019 späť a v tejto časti žiadal konanie zastaviť.

15. Odvolanie, včítane späťvzatia žaloby bolo zaslané na vyjadrenie žalovanému. Tak ako bolo konštatované vyššie, žalovaný sa k odvolaniu ale ani k späťvzatiu žaloby v tejto časti nevyjadril.

16. Podľa ust. § 370 ods. 1, 2 C.s.p., ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Sú

späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví.

17. Odvolací súd zistil, že žalobca zobral žalobu späť potom čo už súd prvej inštancie rozhodol vo veci, ale jeho rozhodnutie nebolo zatiaľ právoplatné. Žalovaný so späťvzatím žaloby nevyjadril nesúhlas. Preto odvolací súd späťvzatie žaloby čo do sumy 101,40 Eur s príslušenstvom pripustil a v tejto časti zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a konanie zastavil.

18. Čo do zvyšnej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na rozhodnutie vo veci. Na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite aj odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia konajúceho súdu prvej inštancie a v podrobnostiach naň poukazuje. Zároveň konštatuje, že žalobca v odvolacom konaní ani nevzniesol žiadne námietky, s ktorými by sa čo do veci samej už nevyporiadal súd prvej inštancie a opätovne zdôvodnenie ich neopodstatnenosti pre rozhodnutie v tejto veci aj odvolacím súdom by bolo len opakovaním už vyčerpávajúceho zdôvodnenia poskytnutého sporovým stranám súdom prvej inštancie v odôvodnení napádaného rozhodnutia.

19. Pokiaľ ide o zásadnú námietku žalobcu, že súd prvej inštancie bol povinný a mal rozhodnúť o jeho nároku rozsudkom pre uznanie, odvolací súd uvádza, že sa podrobne oboznámil so zápisnicou z pojednávania zo dňa 25.07.2019, kde žalovaný prezentuje svoj názor na výzvu súdu prvej inštancie, aby sa vyjadril k danej právnej veci. Ide o jediné vyjadrenie žalovaného vo veci, kde žalovaný uviedol, že on so žalobou súhlasí, bude platiť tak ako súdu uviedol s tým, že namietal iba jednu splátku, ktorá nie je uvedená žalobcom. On môže splácať túto pohľadávku iba v splátkach, nakoľko poberá výsluhový vojenský dôchodok vo výške 483,- Eur a bol mu vydaný exekučný príkaz, v zmysle ktorého bola začatá voči nemu exekúcia.

20. Súd prvej inštancie konštatoval, že ide o vyjadrenie žalovaného, ktorý nepoprel pohľadávku vo veci samej, poukázal iba na to, že chce pohľadávku splácať splátkovým kalendárom vzhľadom na svoju majetkovú situáciu. Zároveň súd prvej inštancie aj konštatoval, že sa oboznámil s obsahom podanej žaloby a zistil, že uplatňovaný nárok ako je uplatnený voči žalovanému je sporný a nie je dôvodný, pretože úroková sadzba, ktorá je uvedená v zmluve, ktorú podpísal žalobca (zrejme žalovaný) s právnym predchodcom žalobcu je v rozpore so zákonom. Preto tento rozpor súd odstráni v rámci dokazovania. Následne súd prvej inštancie oboznámil listinné dôkazy a potom pristúpil k výsluchu žalovaného. Na otázku súdu, či predmetný úver podpísal dobrovoľne odpovedal, že áno a či mal možnosť sa so zmluvou oboznámiť, zmluvu si pred podpisom prečítať, či všetkému rozumel uviedol, že mal možnosť prečítať, avšak tak neurobil, prečítal si len prvú stranu a drobné písmenka nečítal, viac sa k tomu nevyjadril. K tomu odvolací súd uvádza, že uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka voči veriteľovi, ktorý musí obsahovať tak všeobecné, ako i osobitné náležitosti stanovené pre tento právny úkon v ust. § 34 a nasl. a § 558 Občianskeho zákonníka. Na to, aby bolo možné vyhodnotiť vyjadrenie dlžníka za platné uznanie dlhu bolo by nutné, aby tento nielen nemal výhrady k žalobe, ale dostatočne a jasne deklaroval okrem príslubu zaplatiť dlh aj jeho dôvod a výšku. Tak ako konštatoval súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 25.07.2019 i odvolací súd má za to, že uplatňovaný nárok tak ako bol uplatnený voči žalovanému bol sporný a nebol dôvodný. Úroková sadzba, ktorá bola uvedená v zmluve, ktorú podpísal žalovaný s právnym predchodcom žalobcu je v rozpore so zákonom. Bolo preto potrebné tento rozpor odstrániť v rámci dokazovania tak, ako to deklaroval súd prvej inštancie vo svojej zápisnici z pojednávania na č.l. 86/2 spisu. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že žalobca vo svojom podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 22.07.2019, v ktorom išlo o ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní o súhlas s rozhodnutím vo veci bez účasti žalobcu o čiastočnom žaloby v časti o zaplatenie sumy 304,20 Eur s príslušenstvom o úpravu petitu žaloby i vyjadrenie žalobcu uviedol, že pre prípad, že žalovaný uzná uplatnený nárok s poukazom na ust. § 282 C.s.p. navrhuje, aby súd rozhodol vo veci rozsudkom pre uznanie. Odvolací súd k tomu uvádza, že v prípade spotrebiteľských sporov nie je uznanie dlhu žalovaným spotrebiteľom pred súdom skutočnosťou, ktorá by zbavovala súd povinnosti skúmať spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je právnym základom uplatneného nároku z toho hľadiska, či neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na zásadu spravodlivosti, keď pasívni spotrebiteľia, ktorí sa k žalobe nevyjadria a ani nezúčastnia pojednávania by boli zvýhodnení voči spotrebiteľom, ktorí dlh pred súdom uznávajú a to iba z obavy, že v opačnom

prípade im nebude umožnené uhradiť dlh v splátkach z dôvodu neinformovanosti, neznalosti svojich práv, pocitu bezmocnosti voči dodávateľovi, ktorý je v konaní právne zastúpený a ktorý ich nespočetne krát vyzýva k plneniu.

21. Odvolací súd poukazuje na znenie ust. § 298 C.s.p. v spojení s ust. § 295 C.s.p., keď je súd povinný aj bez návrhu skúmať neprijateľnosť zmluvných podmienok uvedených v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou a to nielen tých, na ktorých spočíva uplatnený nárok, ale všetkých ostatných podmienok spotrebiteľskej zmluvy alebo iných zmluvných dokumentov súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou. Tieto ustanovenia predstavujú v Civilnom sporovom poriadku odôvodnenú výnimku z dispozičnej zásady a z princípu „ne ultra petitem“. V danej veci ide o spotrebiteľský charakter záväzkového vzťahu, z ktorého si žalobca uplatňoval žalovanú istinu s príslušenstvom. Preto súd prvej inštancie správne ex offio posúdil dôvodnosť nároku z hľadiska právnych predpisov spotrebiteľského práva. Správne postupoval aj keď vyhodnotil skutkový stav veci, predložené dôkazy a vec správne posúdil z hľadiska hmotného práva. Preto odvolacie námietky žalobcu o nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie z dôvodu, že tento nerozhodol rozsudkom pre uznanie nie sú dôvodné.

22. Preto odvolací súd potvrdil rozsudok v napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. s použitím ust. § 256 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. Žalobca procesne zaviniť späťvzatím žaloby zastavenie konania. Zároveň bol v odvolacom konaní žalobca neúspešný. Preto by mu vznikla povinnosť nahradiť trovy konania protistrane, teda žalovanému. Žalovaný si však nárok na náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil. Preto odvolací súd v súlade so zásadou hospodárnosti i článkom 17 C.s.p. vyslovil, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.